

“ΠΕΖΟΙ ΡΥΘΜΟΙ.”

Δ Ε Η Σ Ι

ΞΙΜΑΣΤΕ ἡμεῖς, ποῦ εἶχαμε ἀγαπηθῆ, ὡς ἐχτές; Εἶσαι σύ, ποῦ μ' εἶχες προδώσει; Ἡ μὴν ἦταν τοῦτο παραμῦθι παληό, ζεσταμένο σὲ χίλιες ἀγροτικὲς φωτιές, βυσταγμένο ἀπὸ μύρια μάτια κοριτσιῶν, ποῦ μᾶς τὸ διηγήθηκε κάποιος κι' ἄξαφνα — ἀποκοιμήθη;

Ποῖός θὰ πιστέψῃ ποῦ χτὲς χωρίσαμε γιὰ πάντα; Ἐχτές χωρίσαμε γιὰ πάντα — ἂ! τί ὠραῖα σήμερα! Σαλεύω στὸν ἀέρα σὰν τὸ φύλλο τῆς λεύκας, εἶμαι ἓνα ὠραῖο τίποτε, μπορῶ κι' εἶμαι ἓνας διαβάτης... Εἶδα ἓνα ὠραῖο τοπεῖο! Μπῆκα στὸ κοπάδι τῶν καλῶν ἀνθρώπων! Ἄχ! τί ἡσυχία! τί ἡσυχία!

— Καὶ ὅμως... Τί θάνατος!
Ἄλήθεια, θὰ εἶνε δυνατό νὰ ζήσω κι' αὔριο ἔτσι πεθαμμένος;

Βελόνες τῆς ὑποψίας, μαχαίρια τῆς λύπης, φεΐδια τῆς ζήλειας — ἡ καρδιά μου, ποῦ εἶχε τὴν τρέλα νὰ γιὰ-τρευθῆ, τώρα φωνάζει καὶ ζητεῖ τῆς πληγῆς σας. ὦ, ξαναρθῆτε.

Ο ΜΟΙΡΑΙΟΣ

Τὸ πρῶτο φιλὶ ποῦ μοῦ χάρισε — τὸ πήρανε τὰ χεῖλη τοῦ ἀλλουνοῦ ποῦ θάρθη.

Στὸ πρῶτο τῆς ἀγκάλιασμα ἔτριξε γλυκὰ τὸ κορμὶ τοῦ ἀλλουνοῦ ποῦ θάρθη.

Τὰ χεῖλη τῆς, ποῦ κρυφομίλησαν στὰ πρῶτα μου τριαντάφυλλα, εἶπαν «εὐχαριστῶ» ἔς ἐκεῖνον ποῦ θάρθη.

Μοῦλεγε « σ' ἀγαπῶ » κι' ὁ λόγος της ἔφευγε, μαζί με τὰ χελιδόνια, τόπους καὶ καιρούς, σ' ἐκείνον ποῦ θάρθη.

Μὲ περίμενεν ὥρες — κ' εἶχεν ἀγωνία γιὰ κείνον ποῦ ἀργεῖ.

Οἱ δυὸ μας περπατούσαμε στὸ φεγγάρι — κι' οἱ ἤσκιοι μας ἦταν τρεῖς . . .

Ἦ μελλούμενε, ὦ μοιραῖε, ποῦ δὲ θὰ χάσης ποτὲ τὸ δρόμο, ποῦ φτάνεις, σὲ βλέπω, σὲ γνωρίζω, εἶσαι κοντά, ἀκούω τὰ βήματά σου ἀπάνω στὰ πεθαμμένα βήματά μου, εἶσαι στὴν πόρτα, καλῶς νάρθηξ.

Φεύγω — κι' ἕναν καιρὸ ποῦ θὰ διηγηθούμε μαζί παληές καὶ μάταιες ἱστορίες, τοῦτο τὸ τραγοῦδι θὰ μοῦ τὸ ξαναπῆς.

Α Δ Ε Ρ Φ Ε Σ

Ἄκουσε μιὰ ἱστορία ποῦ εἶνε μικρὴ καὶ μοιάζει με τῆς μεγάλης.

Στὸ Κένζινκτον Πάρκ, φουντωμένο κι' ἀνθισμένο, καθὼς καθόμουν μονάχος μιλῶντας μ' ἕνα δέντρο γιὰ τὸ λάθος τῆς ὑπαρξῆς μου, πέρασαν δυὸ ἀδερφές.

Ἦταν κι' ἡ δυὸ γεροντοκόρες, μὰ πολὺ γρηές, γιαγιάδες τῶν ἀνεκπλήρωτων πόθων, ἀπὸ κείνες τῆς ἀδερφές ποῦ ἀπελπίζονται μαζί, γερνᾶνε μαζί, καὶ φοβοῦνται μήπως ὁ χάρος ἀφήσῃ τὴ μιὰ — γι' αὐτὸ κρατιοῦνται ἀπ' τὸ χέρι.

Ὁ ἄνεμος ντρέπεται κάποτε νὰ φέρνῃ στὸ δρόμο τέτοια κουρέλια, ὅσο αὐτὲς ἡ δυὸ Ἁγίες Λύπες, μὰ ἡ ἀδιάντροπη ζωὴ ποῦ δὲν διστάζει ποτέ, ἀφοῦ τῆς ἔκαμε τέτοιες ποῦ ἦσανε, μοῦ τῆς ἔφερε στὸ πάρκο νὰ τῆς ἰδῶ καὶ νὰ λυπηθῶ.

Πίσω ἀπὸ ποιά βουνά, ἴθέ μου! νᾶχουν κρυφτῆ οἱ δυὸ νέοι ποῦ ὠνειρεύτηκαν ἡ δυὸ γρηές ἀδερφές στὸ πλευρό των; Πίσω ἀπὸ ποιά βουνά; Ἄλογο ποῦ δὲν κουράζεται

καὶ δὲ διψᾷ ποτέ, θὰ τοὺς πηγαίνῃ μακρὰ. Πάντα θ' ἀλαργεύουν, δὲ θὰ πλησιάσουν ποτέ — μηδὲ τὴ νύχτα, πλέον, τ' Αἰ-Γιάννη, πάντα θ' ἀλαργεύουν πίσω σ' ἄλλα βουνὰ καὶ πάλι σ' ἄλλα βουνά.

Κρατημένες ἀπ' τὸ χέρι ἢ δυὸ ἀδερφές, πῆγαιναν κά-
του ἀπ' τὰ δέντρα.

Φοροῦσαν δυὸ καπέλλα φορτωμένα μὲ μιὰ φριχτὴν ἀνοιξὴ ἀπὸ πανὶ ποῦ ἔρριχνεν ἄνθη καὶ καρποὺς στὰ γηρατεῖα των. Τὰ ἴδια καπέλλα, τὰ ἴδια ἄνθη, οὔτε ἓνα λιγώτερο — τόσο ἦταν ἀγαπημένες. Ἡ ἴδιες ρυτίδες, τόσο ἦταν ἀγαπημένες! Κι' ἄξαφνα ἢ μιὰ στάθηκεν, ἄπλωσε τὸ χέρι τῆς στὸ καπέλλο τῆς ἄλλης καὶ μὲ μεγάλη σοβαρότητα, μὲ μεγαλειότερη στοργή, τῆς διώρθωσε — ἀλήθεια δὲ μπορῶ νὰ τὸ διηγηθῶ — τῆς διώρθωσε τὴ θέσι κάποιου ἄνθους ποῦ εἶχε γύρει, σὰν νὰ τῆς διώρθωνε κάποιος μεγάλο λάθος στὴν ὑπαρξή τῆς, στὴν ὑπαρξή των!

Ἡ ἄλλη εἶπεν «εὐχαριστῶ», ξαναπίστηκαν ἀπ' τὸ χέρι καὶ ἔακολούθησαν νὰ πηγαίνουν σιωπηλές, σδυσμένες!

Αὐτὴ ναι ἢ ἱστορία.

ΣΕΜΝΟΤΥΦΙΑ

Θυμᾶσαι; Τὸ λεωφορεῖο μᾶς πῆγαινε κλονίζοντάς μας βαρεῖα μὲ τοὺς μεγάλους του βαλλισμοὺς. Ἦταν συννεφιά, τὸ πλῆθος ἔτρεχε χωρὶς νὰ σταματήσῃ πουθενά, καταδικασμένο σὲ κίνησιν αἰώνια, σὲ ὠμμορφιά καὶ σὲ καταστροφή, ὅπως ἢ θάλασσα. Κι' ἄξαφνα στὸ δρόμο πέρασαν τὰ κορίτσια τῶν δώδεκα χρονῶν πηγαίνοντας ν' ἀνθίσουν μέσα στὸ λίθινο δάσος μιᾶς γοθτικῆς ἐκκλησίας.

Θὰ κοινωνοῦσαν.

Ἦταν δλάσπρα, οἱ πέπλοι των ἀκίνητοῦσαν στὸν ἀέρα.

Ζ. Παπαντωνίου

Κι' αὐτὸ τὸ ἄχραντο τῆς φορεσιᾶς των ἦταν λιγώτερο ἄσπρο ἀπ' τὴν ψυχὴ των ποῦ δὲν πρόφτασε νὰ γευθῆ τὸ φαρμάκι ποῦ λέμε ὠραῖο.

Τότε, ἐσὺ ποῦ εἶχες στὰ χεῖλῃ σου τὴ νικοτίνη τόσων ἀνδρῶν, τὴ γεῦσι τόσων σπασμένων ποτηριῶν, τὸ φλοῖσβο τῶν φιλημάτων τῆς πόλης! Ἐσὺ ποῦ τὰ ἤξερες ὄλα, καὶ τὸ κακὸ δὲν μπορούσε ν'ἀνε μπροστά σου παρά μιὰ παληὰ ἱστορία ποῦ φέρνει νύστα.

Τότε —

καθὼς περνοῦσε τὸ χιόνι τῶν δώδεκα χρονῶν κι' ἀκούγαμε, θαρρῶ, τὸ χτύπο τῶν φτερῶν τῶν ἀρχαγγέλων ποῦ τὰ ὠδηγοῦσαν στὸ ναὸ — τὸ φτειασίδι σου ἄσπρισε.

Καὶ τὴν ψυχὴ σου τὴν περόνιασε τέτοιο κρῦο ποῦ τὴν ἄκουσα νὰ πέφτη καὶ νὰ περιμένῃ ἓνα θάνατο μοιραῖο, βραδῦ καὶ σιωπηλό, καθὼς πεθαίνουν μέσα στοὺς πάγους.

(Ἀπὸ τὴν «Νέαν Ζωὴν».)

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ε Π Ι Τ Α Φ Ι Α

ΜΙΑ μέρα φθινοπωρινὴ ποῦτ'αν θλιμμένη ἢ φύσις σ' εἶδα γι' αὐτὴν νὰ λυπηθῆς, πουλί μου, νὰ δακρῶσῃς. Καὶ τὴν ποῦ ἡ ψυχούλα σου ἐπέταξε καὶ πάει ἢ φύσις ἀνθοστόλιστη σιὸν τάφο σου γελαίει.

Ἔρχετ' ἐδῶ ἢ μαννοῦλα σου καὶ κλαίει κι' ἀναστενάζει σιὸν τάφο αὐτὸ ποῦ τ' ὄνειρο τῆς παρθενιάς σκεπάζει. Καὶ τὰ πουλάκια σιὰ κλαδιά, ποῦ τὴν ἀκοῦν θλιμμένα, κλαῖνε τὴ δόλια μάννα σου γιὰτὶ σὲ κλαίει ἐσένα.

† ΠΕΤΡΟΣ ΡΑΪΣΣΗΣ